

Tichou letní nocí se neslo jemné chvění a něžný šepot ke klimbajícím vrbám u Hadího chrámu. Slabé vlnky rozčeřily poklidnou hladinu jezera, protože se nad ní nečekaně vynořila rybka a hledala jako svou potravu neopatrný hmyz. Na prosvítající obloze nad majestátními, vysokými horami se zasněženými vrcholy jasně zářila jediná hvězda.

Slabé pištění a šelest v sýpkách prozradil na hladové myši, že se prohánějí v sudech s ječmenem. Když se plíživými kroky pokradmu přiblížily dvě žhnoucí oči kočičího strážce, tahanice a boj rázem ustaly. Kočičí strážce podezíravě čenichal kolem dokola a potom spokojeně vyskočil na nízké okno, odkud pozoroval rychle přicházející úsvit.

Mihotající se máslové lampy zasyčely, zaprskaly a na okamžik se jasněji rozsvítily, jelikož jim mniši na noční službě doplnili zásoby. Zevnitř nějakého chrámu zazněl tlumený šum a jemné zacinkání stříbrných zvonků. Venku na vysoké střeše stála osamocená postava a chystala se pozdravit přicházející úsvit: rukama již svírala hrdlo trubky na ranní buzení.

U zadního vchodu se objevily obrysy nejasných postav a shromažďovaly se k pochodu po horské stezce dolů k malému přítoku Šťastné řeky, odkud pocházely zásoby vody pro potřeby Potály. Staříci, silní muži i mladí holobrádci, členové sloužící třídy, pochodovali v odvěkém procesí dolů po horském svahu a nesli tvrdá kožená vědra, která ponořili

do řeky a poté pracně vlastníma rukama dopravili do kuchyní a vodních nádrží.

Cesta dolů byla jednoduchá, neboť polobdělý zástup stále omámeně přemítal o radostném spánku. U malé studny, kterou přítok neustále doplňoval, mniši chvíli postávali, povídali si a vyměňovali si klepy, jež sesbírali z předchozího dne v kuchyních. Posedávali a snažili se zabít čas, aby oddálili nevyhnutelný výstup po horském svahu.

Na obloze již noc zřetelně ustoupila nadcházejícímu dni. Nachový závoj noci utekl před postupujícím úsvitem na západ. Obloha nezářila jasnými světelnými body, hvězdami putujícími po svých drahách, ale začala se prosvětlovat paprsky přicházejícího slunce, jež dopadaly nastřešnítašky, draly se nižšími vrstvami a postupně osvětlovaly spodní část mlhovitých jednolitých mraků vznášejících se nad hlavou. Vrcholky hor se nyní zbarvily do zlata; bílého zlata, jež poletující sníh odrážel do barev duhy, takže každý vrchol hory vypadal jako živoucí duhová fontána.

Světlo rychle postupovalo údolím Lhasy, až dosud skrytým pod nachovým závojem noci, odráželo se od zlatých střech Potály a také katedrály Jo Kang ve Lhase a vytvářelo blýskavou záři. Na úpatí Potály u kamenných soch malá skupina, která si brzy přivstala, hleděla s úctou na světelné zářící výtvořy nad sebou a rozjímalá nad tím, že to musí být zobrazení ducha nejvnitřnějšího Já.

Avšak na úpatí naší horské stezky si sloužící mniši přírodních krás moc nevšímalí. Postávali a zabíjeli čas klábosením předtím, než zvednou svá

břemena a vydají se po stezce nahoru. Starý mnich jménem Velké uši stál na plochem výčnělku skály a zíral za jezero i blízkou řeku: „Slyšel jsi, co včera ve městě říkali kupci?“ zeptal se mladšího mnicha, který stál vedle něho.

„Ne,“ odpověděl mladší mnich, „ale kupecké historky jsou vždy úžasné. Co jsi slyšel, Starý?“

Starý mnich Velké uši zakroužil trochu čelistí, koncem svého roucha si utřel nos a poté si zkušeně odplivl přesně mezi dvě plná vědra. „Včera jsem musel jít do města,“ řekl, „a v Tržní ulici jsem se rozhlížel po zboží, jež měli kupci vystavené. Jeden z nich vypadal jako velmi inteligentní člověk, vlastně stejně jako já, tak jsem se u něho trochu zdržel a promluvil si s ním.“ Přestal na chvíli mluvit, zase zakroužil svou čelistí, skousl a podíval se na rozčeřenou vodní hladinu. Někde v dálce hodil mladý mnich oblázek a uhodil jím žábu, která samým rozčilením začala hlasitě kvákat a stěžovat si. „Byl to moudrý muž, který cestoval do mnoha cizích zemí. Vyprávěl, že jednou cestoval z Indie, své domoviny, přes velkou vodu do Meriké. Řekl jsem mu, že se musím poohlédnout po nových vědrech, protože některá naše stará vědra jsou už opotřebovaná. K tomu on dodal, že v Meriké nikdo nemusí po horských stezkách tahat vědra s vodou. Říkal, že všichni mají vodu ve svých domech, protože tam protéká trubkami. Mají zvláštní pokoj, kde uchovávají spoustu vody, a ten nazývají koupelna.“

Mladší mnich byl velmi překvapen a řekl: „Cože, voda v jejich domech? A přímo v pokoji? To vypadá příliš úžasně na to, aby to byla pravda. Přál bych si, abychom měli něco podobného tady. Nemůžeš však samozřejmě věřit všem těm povídačkám od cestovatelů. Jednou mi jeden kupec tvrdil, že v některých zemích mají světlo tak jasné jako blesk, uchovávají ho ve skleněných nádobkách, a to dokáže proměnit noc v den.“ Zavrtěl hlavou, jako by tím chtěl dát najevo, že jen stěží může uvěřit věcem, které slyšel, a starý mnich Velké uši se obával, že ho vyženou jako vypravěče báchorek, ale pokračoval: „V zemi Meriké mají mnoho úžasných věcí. Vodu mají v každém domě. Otočíš kusem kovu a voda začne téct proudem, horká nebo studená, jakou právě chceš, v jakémkoliv množství a kdykoliv ji potřebuješ. Při Buddhově zubu, to je velký zázrak,“ dodal. „Určitě bych uvítal, kdyby se voda dodávala jinak než nošením do kuchyní. Mnoho dlouhých let to dělám, nosím pořád jen vodu. Cítím, jako bych si ochodil nohy až po kolena. Jsem nakloněný na jednu stranu, protože se pořád potýkám s tím, jak mě hora táhne dolů. Ale stejně, voda v každém pokoji? Ne, to je nemožné!“

Společně se ponořili do ticha, po chvíli však zpozorněli, jelikož k nim dolů kráčet jeden ze strážců našich zákonů – proktorů. Okolo prošel mohutný muž a každý mnich se okamžitě něčím zaměstnal. Jeden vylil své vědro s vodou a znovu ho naplnil, další zvedl dvě vědra a spěchal s nimi nahoru po horské stezce. Brzy byli všichni mniši v pohybu a první

kolo roznašečů vody se chopilo své práce. Proktor se chvíli rozhlížel, ale poté se vydal po stejné stezce nahoru za nimi.

Na krajinu padlo náhlé ticho, jež bylo přerušeno pouze slabým zpěvem z horských vrcholků a ospalým protestováním nějakého ptáka, kterému se zdálo, že je ještě příliš brzy na to, aby vstával a zahajoval svůj den.

Stará paní MacDunnigan zakdákala, jako by právě snesla příliš velké vejce, a obrátila se na svou přítelkyni paní O'Flannigan. „Už nepůjdu na žádnou takovou přednášku,“ řekla, „kde nám budou vyprávět, že tibetští kněží ovládají telepatii. Takový nesmysl! Čemu máme uvěřit příště?“

Paní O'Flannigan si odfrkla jako trumpetista z Armády spásy při svém nejlepším vystoupení a poznamenala: „To bych chtěla vědět, proč nemohou používat telefony jako všichni ostatní!“

Obě dámy se vydaly na svou cestu a neuvědomovaly si, že patří k té „druhé straně mince“. Tibetští mniši nemohli uvěřit tomu, že domy mohou mít tekoucí vodu ve svých pokojích, a tyto dvě dámy ze západu nemohly uvěřit, že kněží z Tibetu využívají telepatii.

Nejsme ale my všichni jako oni? Dokážeme spatřit úhel pohledu, kterým se dívá jiný člověk? Uvědomujeme si, že co je běžné TADY, je tou nejzvláštější věcí JINDE a naopak?

Jako první přijdou na řadu dotazy čtenářů, které zajímá posmrtný život, samotná smrt a kontakt s těmi, již odešli z tohoto světa. Nejprve se podíváme

na člověka, který právě opouští naši Zemi. Tento člověk je obvykle velmi nemocný a smrt přichází jako následek selhání mechanismu lidského těla. Organismus již nedokáže udržet tělesné funkce v chodu. Pro nesmrtelného ducha se stává tělesná schránka přítěží, kterou již déle nemůže snášet, a proto odchází. Pak opustí tělo a dojde k rozvázání pozemských pout... Jak ale to, co odchází, budeme nazývat? Duše, vyšší Já, duch nebo jak? Tentokrát to pro změnu nazývejme duší. Duše se poté nachází ve zvláštním prostředí, jako by najednou měla více smyslů a schopností, než kolik jich mohla používat na Zemi. Zde na Zemi se musíme pohybovat po dvou či sedět v malé krabici, kterou nazýváme autem, ale dokud nemáme dostatek peněz na to, abychom si mohli koupit letenky, jsme stále svázáni se zemí. Tak tomu ovšem není, když opustíme tělo. V této nové dimenzi, kterou nazýváme astrálním světem, můžeme pomocí myšlenky cestovat, kam chceme. Nemusíme čekat na autobus či vlak, nejsme nijak omezováni autem, ani letadlem, kde člověk čekáním v letištních halách stráví více času než na samotné cestě.

V astrálu můžeme cestovat, jak rychle si přeje-me. Záměrně jsem zde použil slovo *přát si*, protože právě naše přání určí rychlost, výšku a trasu naší cesty. Pokud si například chcete vychutnat úžasnou krajinu astrálního světa s jejími zelenými pastvinami a po okraj naplněnými osvěžujícími jezery, můžete se vznášet jako pírkó těsně nad zemí a vodou nebo se můžete vznést nad vrcholky hor.

Když se ocitneme v této nové a překrásné dimenzi, prožíváme tolik změn, že pokud nám na tom opravdu nezáleží, automaticky zapomínáme na ty, kdo po nás truchlí na naší staré kulaté Zemi, kterou jsme právě opustili. Pokud nás však lidé na Zemi horoucně oplakávají, cítíme nevysvětlitelnou bolest, tlaky a zvláštní pocity smutku a trápení. Ti z vás, kdo trpí neuritidou či chronickou bolestí zubů, vědí, jaké to je. Jako když vás najednou silně zabolí nerv, málem byste z toho spadli ze židle. Podobně je tomu, když jsme v astrálním světě, a náš blízký po nás silně truchlí místo toho, aby se věnoval dál svým záležitostem. Zatěžuje nás svým smutkem a vytváří nežádoucí pouta, která zpomalují náš vývoj.

Pojďme se nyní podívat, co se děje po několika prvních dnech v astrálu, kdy jsme vstoupili do Síň vzpomínek a rozhodli se, co zde budeme dělat, jak budeme pomáhat ostatním i jakým způsobem se budeme dále rozvíjet. Představme si, že jsme zaneprázdněni naším úkolem pomáhat ostatním a učít se a najednou nás zezadu za krk chytne jakási ruka a začne tahat a škubat. To zcela odvrátí naši pozornost od dané činnosti, ztíží další získávání vědomostí a téměř znemožní náš úkol pomoci ostatním, protože nemůžeme zcela soustředit naši pozornost na to, čemu se máme právě věnovat, protože nás z činnosti neustále vytrhávají rušivé podněty našich pozůstalých na Zemi.

Zdá se, že si mnozí lidé myslí, že se mohou dostat do kontaktu s těmi, již *přešli na druhou stranu*, pomocí pokoutního média, kterému zaplatí pár ko-

run, a dostanou od něho odpověď tak snadno, jako když telefonní operátor spojí náš hovor. Dokonce ani telefonování vždy nefunguje! Zkuste volat ze Španělska do Kanady nebo z Uruguaje do Anglie! Nejprve máte potíže s tím, že zprostředkovatel, v tomto případě telefonní operátor na Zemi nebo médium, nejsou zcela obeznámeni s vaší situací, dokonce nemusí ani dobře ovládat jazyk, ve kterém se s nimi domlouváte. Také dochází k různému šumu, cvakání a praskání, hovor nemusí probíhat snadno, ve skutečnosti se nedá často hovor ani přijmout. Přitom zde na Zemi známe telefonní číslo, na které voláme, ale kdo vám řekne telefonní číslo člověka, který nedávno opustil Zemi a nyní pobývá v astrálním světě? Telefonní číslo do astrálního světa? Dá se to tak říct, protože každý člověk v každém světě má osobní frekvenci, osobní vlnovou délku. Stejně tak jako mají své frekvence stanice rádia *BBC* a stanice *Hlasu Ameriky* v USA, mají své vlastní frekvence lidé. Známe-li tyto frekvence, můžeme si naladit rádiovou stanicí ZA PŘEDPOKLADU, že jsou vhodné atmosférické podmínky, správná denní doba a stanice skutečně vysílá. Není možné se pouze naladit na stanicí a být si skálopevně jistí, že ji chytnete, z jednoho prostého důvodu, a to, že ji něco mohlo vyřadit z provozu.

Stejně je to s lidmi, kteří odešli ze života. Můžete se s nimi dostat do styku, pokud znáte jejich základní osobní frekvenci a jsou-li schopni na této frekvenci přijímat telepatické vzkazy. Většinou, když není médium dostatečně zkušené, mohou ho

obelstít nepříjemné entity, které předstírají, že jsou lidmi, a jež dokážou zachytit myšlenky „volajícího“ a zjistit, co si přeje.

Představme si, že paní Brown, která nedávno ovdověla, se chce spojit s panem Brownem, právě osvobozenou lidskou duší, která unikla na druhou stranu. Jedna z těchto nižších entit, jež není člověkem, může zjistit, na co se chce pana Browna zeptat, a z myšlenek paní Brown dokáže vnímat, jak pan Brown mluvil a vypadal. Entita podobně jako nezvedený školák, kterého nikdo nenaučil, jak se má chovat, může ovlivnit dobrý úmysl média. Začne médiu popisovat pana Browna, ale tyto informace získává z mysli paní Brownové. Médium podá svým detailním popisem „zarážející“ důkaz toho, jak pan Brown vypadal, a ještě dodá, že „stojí právě u něho“. Velmi zkušeného člověka nelze takto podvést, ale takových osob je opravdu málo a právě ti nemají čas se těmito věcmi zabývat. Když se ještě do záležitosti vmísí obchod a médium požaduje za sezení určitou sumu, přivádí tím do celého procesu nižší vibrace, a tím často zabrání příjmu autentického vzkazu.

Je nepříjemné a nefér, když váš smutek a trápení ubližuje člověku, který opustil Zemi a nyní pracuje někde jinde. Koneckonců si představte, že jste zaneprázdnění nějakým důležitým úkolem a druhý člověk, jehož nevidíte, vás tahá za zátylek, strká do vás a troubí vám do ucha úplné nesmysly. Přestali byste se koncentrovat a určitě byste o svém trýzniteli nepříjemně smýšleli. Buďte si však jistí, že když

skutečně milujete člověka, který opustil Zemi, a on také opravdově miluje vás, znovu se setkáte, protože se navzájem přitáhnete, až i vy opustíte Zemi. V astrálním světě nemůžete potkat člověka, kterého nesnášíte a který nesnáší vás. To se prostě nemůže stát, protože by to narušilo harmonii astrálního světa, což nelze. Cestujete-li v astrálu, můžete se samozřejmě dostat do NIŽŠÍHO astrálu, který se dá označit za čekárnu či vstup do skutečného astrálního světa. V nižším astrálu se ještě můžete při různých rozepřích hněvat, ale ve vyšších oblastech již ne.

Tedy pamatujte si toto: Pokud opravdu milujete druhého člověka a on opravdu miluje vás, společně se opět setkáte, ale za zcela jiných okolností. Nebudou přitom žádná nedorozumění jako na Zemi. Člověk nemůže v astrálu lhát, protože v tomto světě každý vidí auru toho druhého. Řekne-li obyvatel astrálu lež, každý v jeho okolí to okamžitě pozná, protože se v jeho osobních vibracích a v barvách jeho aury objeví nesoulad. Tam se člověk naučí být pravdomluvný.

Někteří lidé mají zřejmě představu, že pokud pro zesnulého neuspořádají okázalý pohřeb a neprožívají-li v prudkých záchvatech svůj zármutek, neprojeví mu dostatečně úctu a poděkování. Tak tomu ale není, neboť truchlení je sobecké. V astrálním světě zármutek silně ovlivňuje nově příchozího a velmi ho vyrušuje. Pozůstalí cítí sebelítost a žal nad tím, že odešla osoba, která pro ně tolik udělala. Lépe člověk projeví úctu, když ovládne svůj zármutek a vyvaruje se hysterických výlevů, jež zesulé osoby zraňují.